

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Είς ἐκ τῶν ὀλίγων ἐπιζώντων ἀγωνιστῶν εἶνε ὁ Νικόλαος Παπαδόπουλος, λοχαγὸς νῦν τῆς φάλαγγος, αὐτὸς τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν σήμερον, ὥστε ἀποτίνομεν φόρον καθήκοντος πρὸς τὴν ὁσημέραι ἐκλείπουσαν μὲν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Ὁ Νικόλαος Παπαδόπουλος, γεννηθεὶς ἐν Τριπόλει κατὰ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, ἄγει ἤδη τὸ 90 ἔτος τῆς ἡλικίας. Ἡ ἐκπαίδεισά κατὰ τὸ 1821 ἐκάναστασις εἶδεν αὐτὸν ἄλκιμον νέον, ἔτοιμον νὰ ἀσπῇ τὴν ζωὴν καὶ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος. Ὅποιας καὶ ὁπόσας ὑπηρεσίας παρέσχε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος, δεῖκνυται τὸ ἐπόμενον πιστοποιητικὸν ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον ἐχορήγησαν εἰς αὐτὸν ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης, ὁ Θ. Κολοκοτρώνης, ὁ Κανέλλος Δηλιγιάννης, ὁ Νικόλαος Κριζώτης, ὁ Θ. Γρίβας, ὁ Α. Λόντος, ὁ Ρήγας Παλαμίδης καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν Πατέρων τοῦ ἔθνους, ὡς

τοὺς ἀποκαλεῖ ὁ ἴδιος εἰς φυλλάδιόν τι περιέχον πλεῖστα τοιαῦτα πιστοποιητικά.

«Οἱ ὑποφαινόμενοι πιστοποιοῦμεν, ὅτι ὁ κ. Νικόλαος Παπαδόπουλος ἐκ Τριπόλεως, ἐλεγόμενος ἀπὸ τὸν διακαῆ ὑπὲρ πατρίδος ἐνθουσιασμόν, ἔτρεξεν εἰς τὴν πρώτην τῆς πατρίδος σάλπιγγα· συνηγωνίσθη ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας, συνεμέθεξεν εἰς διαφόρους κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐκστρατείας καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἐν Τριπόλει καὶ Μπερτζοῦ. Ὑπηρετήσε καὶ ὡς γραμματεὺς καὶ ὡς ἀξιωματικὸς παρὰ διαφόροις ὀπλαρχηγοῖς τῆς Πελοποννήσου. Ἐλαβε μέρος ἐνεργητικὸν καὶ εἰς πολλὰς κατὰ τοῦ Ἰμβραῖνι μάχας καθὼς καὶ εἰς τὴν Μαντζαρά, ὅπου ἐκινδύνευσεν νὰ πέσῃ εἰς τὴν τῶν ἐχθρῶν αἰχμαλωσίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐρώθη ὡς ἐκ θαύματος. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἔδραμε πάντοτε εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος, ὑπηρετήσας ὅχι μόνον ἀμισθί, ἀλλὰ καὶ δι' ἰδίων του ἀκόμῃ ἐξόδων, θυσιάσας τὴν τε κινητὴν καὶ ἀκίνητον αὐτοῦ παρουσίαν καὶ ἀπολέσας καὶ τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς συγγενεῖς του ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, μισθοδοτῶν ἐξ ἰδίων του τοὺς δι' αὐτὸν στρατιώτας καὶ ὁ πατὴρ του τροφοδοτῶν τὸ στρατόπεδον.

Εἰς ἐνδειξὴν ὅθεν δίδεται πρὸς αὐτὸν τὸ παρὸν, διὰ νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς ἀνήκει.»

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Νοεμβρίου 1843.

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαί.)

Τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Παπαδοπούλου δὲν ἐξράδουν νὰ ἐκτιμῇσθαι δέοντος ἡ Προσωρινῆς Διοικήσεως τῆς Ἑλλάδος προδιτάσασα αὐτὸν εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἑκατονταρχίας. Τὸ ἔγγραφον τοῦ προδικασμοῦ νομίζομεν, ὅτι πρέπει νὰ δημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα διὰ τε τὸ ἔθος αὐτοῦ καὶ τὸν τύπον, ὃν εἶχον τὰ τοιοῦτου εἶδους ἔγγραφα τότε.

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ

Πρὸς τὸν κύριον Νικόλαον Παπαδόπουλον ἐκ Τριπόλεως.

Ἡ Σ. Διοίκησις διὰ τὰς πιστὰς πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις σου δι' ἐπιταγῆς τῆς σὲ προδίδει εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἑκατονταρχίας.

Τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο ἐν ᾧ σὲ δίδει τὴν χαροποιὰν ταύτην ἀγγελίαν, πεποιθὲν ὅτι ἡ ἐκ μέρους τῆς διοικήσεως τιμὴ αὐτῇ θέλει εἶναι εἰς τὴν ψυχὴν σου νέον ὑπὲρ τῆς πατρίδος ζῆλον εἰς περισσοτέρας ἐκδουλεύσεις.

Τὸ παρὸν ἐπέχει τόπον διπλώματος δι' ὃ θέλει σὲ γνωρίζουν τοῦτον ἅπαντες οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Πολιτικῶν καὶ Πολεμικῶν τῆς ἐλληνικῆς Ἐπικρατείας ὥς· ὅτου σὲ δοθῇ τὸ καθ' ἑαυτὸ ἐν τάξει εἰς καὶρὸν ἀρμυδιώτερον

Ἐν Κρανιδίῳ τῇ 22^α Αὐγούστου 1824.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Πολεμικῶν

(Τ. Σ.) Α. Π. Γεωργίου (Ἀναγνωσταρᾶς).

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς

(Τ. Σ.)

Δημήτριος Τομαρᾶς

Κατὰ τὸ 1841 τὴν 29 Αὐγούστου ὁ Βασιλεὺς Ὀθων ἀπέβαινεν εἰς τὸν Νικόλαον Παπαδόπουλον τὸ ἀργυρὸν Νομισματικὸν «δι' ἀνταμοιβὴν τῶν κατὰ τὸν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας πόλεμον ἐκδουλεύσεών σου», κατὰ δὲ τὴν 22 Μαΐου 1844 ὠνομάσθη ἐπιτίμιος ὑπολοχαγὸς τῆς φάλαγγος. Τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1867 προήχθη εἰς τὸν ἀργυρὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτήρος καὶ πρὸ δύο μηνῶν ἐγένετο λοχαγὸς τῆς φάλαγγος.

Ἐκτός ὅμως τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων ὁ γηραιὸς ἀγωνιστὴς καὶ πλεῖστας ἄλλας παρέσχεν εἰς διάφορα φιλανθρωπικὰ καταστήματα, εἴτε δωρῶν βιβλία εἴτε παρέχων ἀνεὺ πληρωμῆς ἐργασίαν ἐκ τοῦ τυπογραφείου τὸ ὁποῖον συνέστησε βραδύτερον καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπὶ πεντηκονταετίαν ἐξέδιδε τὴν εφημερίδα *Φῆμην*. Ἡ ἐνταῦθα Φιλεκπαιδευτικὴ Ἐταιρία ἔχει ἀναγράψει τοῦτον μεταξὺ τῶν εὐεργετῶν τῆς. Τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας ὑπηρεσίας τοῦ ἀγωνιστοῦ τούτου, ὡς καὶ πολλῶν ἄλλων πολλὰκις παρεγνώρισαν οἱ κατὰ καιροὺς κυβερνῆται τῆς χώρας ταύτης, πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς ὁποίας ἡγωνίσθη αὐτός, διὰ νὰ τὴν κυβερνώσιν αὐτοί. Ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ἔμεινεν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ, καὶ ἐνᾷ ἄλλων μηδεμίαν προσφερόντων ὑπηρεσιῶν τῇ ἔδναι τὰ στήθη εἰς κεκοσμημένα διὰ τοῦ παρασήμου τῶν Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν, τὰ στήθη τοῦ σεβαστοῦ τούτου Γέροντος, ἅτινα χάριν τῆς πατρίδος προστάχθησαν εἰς τὰς σφαῖρας τῶν κατακτητῶν Τούρκων εἰς κεκοσμημένα διὰ τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος. Πλὴν ἐλησμονήσαμεν· παραπλεύρως τούτου εἶνε ὁ «Σταυρὸς τοῦ Ἀγῶνος».